

# Les noves cartes encadenades

Internet juga sovint amb la bona fe i la incredulitat de les persones.

"El meu nom és Amy Bruce. Tinc set anys i tinc un sever càncer de pulmó com a fumadora passiva. A més, tinc un gran tumor cerebral, producte de diverses metàstasis. Els metges diuen que em moriré aviat si no es fa alguna cosa, i la meua família no pot pagar el cost de l'operació que necessito..."

Correus electrònics semblants a aquest circulen des de fa anys a la xarxa. El text continua demanant a qui l'ha rebut que el reenvii a quanta més gent millor. Per aquest simple fet, s'assegura que empreses de serveis d'Internet com AOL, Microsoft, o fundacions privades, pagaran diners per cada correu enviat per sufragar el cost d'una operació quirúrgica. En el cas d'Amy Bruce és l'entitat Make a Wish que, amb l'allau d'informacions, ha hagut de desmentir aquest cas i d'altres que se li han atribuït ([http://www.wish.org/about/chain\\_letters](http://www.wish.org/about/chain_letters)). Aquests correus enganyosos són coneguts com *hoax*s (o *hoaxos*). N'hi ha de molts tipus i tots tenen un mateix propòsit: jugar amb la ingenuïtat del destinatari perquè siguin reenviats de forma massiva. Els *hoaxos* més famosos són les alertes de falsos virus, el cas esmentat abans de "solidaritat", notificacions com que el messenger o el hotmail deixaran de funcionar, que Microsoft paga per correus reenviats; així com un piló de llegendes urbanes. N'hi ha fins i tot de "culturals". Qui no ha rebut un suposat famós text de Gabriel García Márquez titulat *La Marioneta*? L'*hoax* assegura que l'escriptor colombià s'està morint i que va deixar escrita aquesta narració poc després de saber que patia una greu malaltia. El mateix autor ho va negar (*El País*, 1 juny 2000), però el correu encara corre per la xarxa. Hi ha una bona llista d'*hoaxos* en aquest web: <http://www.rompecadenas.com.ar/hoaxlist.htm>



Portada de la Hoja Parroquial del Bisbat de Girona (11 de maig de 1969).

## Les cadenes

Altres *mails* que es reben són aquells, normalment de tipus religiós, en els quals s'assegura que s'ha de reenviar a tots els teus contactes. D'aquesta manera es compliran els teus desigs; en el cas que no ho facis, et vindran desgràcies. Fa anys, quan no existia Internet, ja corrien les anomenades "cartes encadenades". En el record queda aquella "carta del missioner", missiva que venia de lluny i que anava acompanyada d'una pesseta. Es tractava de fer-ne còpies (amb la pesseta inclosa a cada una d'elles) per rebre posteriorment favors "celestials". En cas contrari, et passaria una desgràcia. El fenomen de cartes encadenades de temàtica religiosa el tenim documentat, com a mínim, l'any 1913. Aleshores, a la portada del *Boletín Oficial Eclesiástico de Obispado de Gerona* (23 maig 1913, p. 305-307), el mateix bisbe de Girona alertava que circulava de nou una pregària manuscrita que assegurava que les persones que la resessin nou dies seguits i l'enviessin cada dia a una

persona rebrien una gran alegria. Explicava també la carta que una senyora que no la va voler resar, al cap de nou dies va perdre una filla. "Si bien la oración en sí no contiene errores -escriu el prelat-, los medios de difusión que en ella se preconizan son supersticiosos, por lo que ordenamos a los párrocos de la Diócesis que den la voz de alerta a los fieles para que se aparten de prácticas abusivas, hijas de la ignorancia o de la impiedad, que son desviaciones del sentido religioso y pueden provocar censuras y desperdicios a nuestra sacrosanta Religión".

El 9 de juliol de 1939 la *Hoja Parroquial del Obispado de Gerona* també en parlava: "Cuando un cristiano recibe una carta de las llamadas cadenas de oraciones no debe hacer el menor caso de ellas y debe quemar cuanto antes lo que la persona anónimo les ha dirigido".

Trenta anys més tard, teníem a tota portada de la *Hoja Parroquial* de la nostra diòcesi (11 maig 1969) el titular: "Supersticiones, ¡no!". Es llegeix: "Parece mentira que en nuestro país existan personas capaces de creer en estas supersticiones. Y lo peor es que algunas cartas llegan escritas a máquina, lo que indica que se trata de gentes de cierto nivel, por lo menos económico". En aquella ocasió, la pregària estava dedicada a la Mare de Déu i s'havia d'enviar a 24 persones. "Cualquier persona sensata -assenyalava la publicació- puede darse cuenta que la Fe exige cosas mucho más serias que el perder el tiempo sacando veinticuatro o cuarenta y ocho copias de una oración que ni siquiera está aprobada por la Iglesia". Passen els anys, neixen noves tecnologies, però en el fons el que fem és modernitzar coses antigues i continuar jugant amb la bona fe i el temps de les persones.

ÀNGEL RODRÍGUEZ VILAGRAN